

Ks. WIKTOR PANECKI — Gorzów Wlkp.

WSPÓLNE ELEMENTY W FORMOWANIU SIĘ ŻYCIA WEWNĘTRZNEGO ALUMNÓW WYŻSZEGO I NIŻSZEGO SEMINARIUM DUCHOWNEGO

Niższe seminarium duchowne jako *inferior seminarii schola* spełnia życzenie Kościoła (C. 1354, § 2), realizując własny program wychowawczy i naukowy w oświeceniu katolickim, stapiając ze sobą harmonijnie czynniki natury i łaski pod kątem widzenia przyszłego kapłaństwa.

Formacja alumnów wyższego i niższego seminarium ma pewne punkty zbieżne, którymi są:

1. Oddziaływanie zbiorowe w myśl wymagań Kościoła c. 1353 kształtuje się w trzech kierunkach: a) chroni od zeświecczenia, b) zaprawia w pobożności, c) ułatwia rozwój powołania kapłańskiego z uwzględnieniem wieku małoseminarysty oraz jego zamiłowań i zainteresowań, które stopniowo wychowawcy przedstawiają na ideę kapłaństwa.

Ten sposób wychowywania w niższym seminarium przypomina metodę sodalicyjną stosowaną przez ks. prof. Winkowskiego przed wojną w szkołach średnich. Środkami tego oddziaływania

w małym seminarium są tygodniowe konferencje duchowne, w których w oparciu na wzorach świętych podawane są wskazówki do pracy nad sobą.

Czynny udział we Mszy św., indywidualne adoracje Najśw. Sakramentu, ułatwianie i zachęcanie do częstej Komunii św. w trosce o życie w łasce uświęcającej, „Słówko wieczorne“ według metody św. Jana Bosko, zamiast regularnego rozmyślania, zachęta do braterskiego obcowania z kolegami oto w skrócie środki oddziaływania zbiorowego, by wychowywać alumna małego seminarium. Dochodzi do tego:

2. indywidualna formacja alumna przez kwadransową, indywidualną lekturę duchowną pod kontrolą wychowawcy, różne formy kultu Maryi, sposobność wykorzystania tygodniowej spowiedzi u księży spoza zakładu lub u ojca duchownego, codzienny wieczorny rachunek sumienia, dni skupienia, do-roczone rekolekcje, rozmowy indywidualne przeprowadzane z kierownikiem duchownym celem zespalania różnych środków wychowawczych. Szczera współpraca alumna z ojcem duchownym, nie wyłączając wakacji (listy) przy obustronnej dobrej woli coraz wyraźniej może uświadomić wychowankowi jego życiowe powołanie.

Dużą pomocą do tej formacji jest dobrze pomyślany —

3. plan wychowania religijno-moralnego. Wyższe seminarium opiera się na zestawie cnót, wskazywanych wyraźnie drogą kolejnych święceń. Niższe seminarium w cztero-letnim cyklu wychowania alumna uwydatnia co roku jedną z czterech cnót: wiary, miłości bliźniego, pracowitości i poczucia odpowiedzialności za siebie samego. Każda z tych cnót jest ujmowana kolejno pod kątem czystości, karności i kapłańskiego powołania. Tak pomyślany plan winien dać alumnowi fundament dla cnót kapłańskich, zwłaszcza gdy jest wspierany następującymi czynnikami pomocniczymi:

- a) estetycznym i liturgicznym urządzeniem kaplicy,
- b) dobrze dobraną i kontrolowaną przez ojca duchownego biblioteką ascetyczną, i
- c) odpowiednią pomocą dobrze dobranego ojca duchownego i spowiedników.

Uwaga: Zarzut, że asceza małoseminaryjska wcześniej oswaja i spoufala alumna z praktykami religijnymi zawsze będzie bezpodstawny tam, gdzie odpowiednio dobrani wychowawcy czuwają i regulują przy pomocy łaski ćwiczeniami duchownymi wychowanków po linii wskazań Kościoła.